

Den jul, der blev til en jul

Af Jessica Gabriella Atodiresei-Dallerup

Jeg kigger udenfor gennem mit vindue. Hvidt ligesom sne. Overalt. Der er ikke andet end bare sne. Det kan jeg lide. Jeg går ud og henter min jakke og tager mine sko på. Jeg går udenfor og hopper på sneen og isen. Man kan høre at isen går i stykker og sneen der bliver presset. Det har jeg savnet i lang tid. Rigtig lang tid. Ligesom jeg lever i min drøm, som varer i lang tid. Men så får jeg noget koldt og hårdt i mit ansigt som blev kastet rigtig hårdt. Jeg tørrer det af og kigger. Der står de tre drenge med deres snebolde, som de kastede på mig. "Hvad så tudefjæs, skal vi lige have en omgang sneboldkamp?" sagde drengen med de grønne støvler og den store jakke. Jeg kigger på hans to venner der står ved siden af ham. De griner af mig. "Nej, jeg vil ikke." svarer jeg og vender mig om. Han kaster endnu en bold på mig og griner. "Du er så tude grim! Der er ikke nogen der vil have dig!" råber han. Hans venner kaster flere snebolde efter mig og jeg bliver knust. Jeg græder. "Når jeg bliver adopteret før dig, så kommer jeg til at grine af dig!" siger han og griner. Jeg græder endnu mere. Der er ikke nogen der vil have et grimt barn som mig. Der vil ikke være nogen der vil elske mig. Aldrig nogensinde.

Pausen var over. Jeg går ind, tager min jakke og sko af. Det er dejlig varmt indenfor. Ikke koldt længere. Ikke længere nogen snebolde som kan ramme mig. Alle børnene går ind i lokalet og sætter sig ned. De voksne snakkede og snakkede. Jeg hørte ikke helt efter, indtil at

læren gav mig et brev, en blyant og et stykke papir. Alle børnene begyndte at skrive ned. De skulle skrive ned hvad de ønsker sig til jul, så de voksne kan købe gaver til os børn. Selvfølgelig får vi ikke noget dyrt men jeg er taknemmelig for det jeg får. Jeg skriver mit ønske ned og ligger det nede i æsken foran juletræet. Så går ude på badeværelset og kigger på mig selv. Hvorfor er jeg så grim? Hvorfor har jeg ikke en mor eller en far? Hvorfor er jeg alene? Jeg føler som om jeg ikke hører til her. Jeg føler, at jeg ikke burde være her. Jeg føler, at verden havde været et bedre sted hvis jeg ikke var her. De væltede tårer ned på mine kinder, som små vanddråber, langsomt og langsomt.

Vi blev sendt udenfor for at have pause. Jeg går rundt på legepladsen og snakker med mig selv. Der er ikke andre jeg kan snakke med. Det er koldt, sneen falder ned på mit ansigt og smelter. Jeg tørrer sneen væk også går jeg ned til rutsjebanen. Alle børnene har nogen at lege med. Men ikke mig. Bare mig og mine egne tanker. "Da har vi så det grimme tudefjæs!" Er der nogen der råber. Jeg vender mig om og ser drengen igen fra første pause. "Hvad vil du nu?" spørger jeg. Han griner og nærmer sig. Han klatrer op på trappen. Han bliver ved med at kigge på mig. Jeg vender mig og kigger på sneen. Jeg vil ikke have øjenkontakt med ham. "Hvorfor er du så alene hele tiden? Har du ikke nogen venner?" spørger han. Jeg svarer ikke. Jeg vil ikke bruge min tid. Hans venner bliver ved

med at grine af mig. "Sig mig, kan du heller ikke svare mig nu?" siger han. Hans støvler glider over bjælken lige bag mig. Han nærmer sig. "Vil du ikke bare lad mig være?" spørger jeg og vender mig for at kigge på ham. Han griner igen. "Men du har jo brug for nogen at være sammen med jo, ik'?" spørger han. Jeg trækker vejret dybt og kigger på ham igen. "Jeg vil ikke være sammen med en mobber som dig!" svarer jeg. Hans blik skiftede sig hurtigt. Fra smil til sur. Han kiggede virkelig ondt på mig. Han blev ikke glad. Hans venner stod at holde for deres mund. De var så overraskede. "Det kan du selv være din idiot!" råber han. Han løber mod mig og skubber mig ned fra rutsjebanen. Jeg ender med at falde og ramme kanten af rutsjebanen. Med hovedet. Jeg falder ned på sneen og bliver liggende. Drengene stod og bare stirrede ned på mig. Jeg troede de ville grine, men de var stille. Drengen som skubbede mig, var også stille. Jeg kunne høre at han klatrede ned og gik væk. Hans venner fulgte med. Jeg følte mig så håbløst. Jeg følte mig svag, fortabt og ensom. Der gik ikke lang tid for, at en lærer finder mig og får mig op at stå. Jeg fik et rødt mærke på panden. Jeg blev sendt indenfor, for at få noget koldt på. Det gjorde virkelig ondt. Virkelig. Derfor måtte jeg blive indenfor.

Pausen var ovre og det var tid til at få vores gaver. Aften var kold men det var dejlig varmt indenfor. Jeg sætter mig i rundkredsen og ser, at der bliver delt gaver ud. Alle børnene sad og blev så glade for deres gave. Nogen fik en dukke, biler, tøj, sko og masser af andre ting. Men jeg fik ikke noget. Ingenting. Jeg sad med tomme hænder og et fortabt smil som faldt stille og roligt. Når alle havde åbnet deres gaver op, så bliver der banket på døren. Lærerne for alle børnene til at være stille. En kvinde og en mand kommer ind i lokalet. Alle sammen er stille og glør på dem. "Hvor er Nitte?" spørger kvinden. Alle sammen vender mod mig. "Jeg er her" siger jeg og rejser mig. Kvinden og manden smiler helt vildt. Jeg går hen til dem og kigger op. "Hvad var det du skrev på sedlen som du ønsker dig?" spørger min lærer. Jeg kigger på kvinden, også på min lærer. "Jeg ønskede mig en familie" svarer jeg.